

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce a) **A. A.**, žalobkyně b) **A. J.**, nezletilých žalobců: c) **L. A. M.**, d) **J. A. M.**, a e) **G. A. M.**, zastoupených jako zákonnými zástupci rodiči: *A. A. a A. J.*, všichni státní příslušnost Irák, t.č. v České republice pobytem Z., všichni zastoupeni: ASIM, Asociace pro právní otázky imigrace se sídlem Karolínská 654/2, 186 00 Praha 8, P.O. Box 23, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie**, se sídlem 306 28 Plzeň, Nádražní 2, v řízení o žalobách ze dne 9.7.2015 proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X o zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce a), proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X o zajištění za účelem správního vyhoštění žalobkyně b) a proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X o zajištění za účelem správního vyhoštění N. A., strýce nezletilých žalobců c), d) a e),

t a k t o :

- I. Žaloby vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 17A 40/2015 , sp. zn. 17A 42/2015 a sp. zn. 17A 43/2015 se s p o j u j í ke společnému projednání a nadále budou vedeny pod sp. zn. 17A 40/2015.
- II. Rozhodnutí žalované ohledně žalobce a) ze dne 19. června 2015 č.j. X se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- III. Rozhodnutí žalované ohledně žalobkyně b) ze dne 19. června 2015 č.j. X se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalované.
- IV. Žaloba nezletilých žalobců c) **L. A. M.**, d) **J. A. M.**, a e) **G. A. M.**, proti rozhodnutím žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X, č.j. X a č.j. X se o d m í t á.
- V. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*); pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce/žalobkyně* a *žalovaný*. Doručením uvedených žalob soudu dne 9.7.2015 bylo zahájeno řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl. s.ř.s.).

II.

V této věci soud postupoval dle § 39 odst. 1 s.ř.s. a ke společnému projednání spojil samostatné žaloby uvedené ve *výroku I. rozsudku* dosud vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 17A 40/2015 /žalobce a)/, 17A 42/2015 /žalobkyně b)/ a 17A 43/2015 /nezletilí žalobci c), d) a e)/ s tím, že budou nadále vedeny pod sp. zn. 17A 40/2015, jelikož uvedené žaloby směřovaly proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí (*správní zajištění členů jedné rodiny za účelem správního vyhoštění*), proto soud shledal důvod k tomuto postupu.

III.

Žalobce a) se včasnou žalobou ze dne 9.7.2015 (sp. zn. 17A 40/2015) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X, jímž bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *zákon*), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a doba zajištění cizince (tj. žalobce) se podle § 125 odst. 1 zákona stanovuje na 30 (třicet) dnů od okamžiku omezení osobní svobody. S rozhodnutím nesouhlasil, neboť dle něho vydáním napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých právech, jelikož žalovaná porušila ust. § 124 odst. 1 a 3 zákona ve spojení s čl. 15 odst. 4 návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, dále jen *Směrnice*) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*), z nichž vyplývá identický požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn a tento požadavek, ačkoliv zákon jej explicitně neuvádí, se pravidelně objevuje i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (dále jen *NSS*). Je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (NSS, č.j. 1 As 12/2009 - 61, rozsudek z 15.4.2009). S ohledem na § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. (dále jen *správní řád*), je přitom zřejmé, že úvaha, na kterou poukazuje NSS, se v rozhodnutí o zajištění musí explicitně objevit a z rozhodnutí tak musí být seznatelné, jaké okolnosti – skutkové i právní – vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje. Takovéto odůvodnění však v napadeném rozhodnutí (strana 6) chybí a rozhodnutí žalované je v tomto bodě nepřezkoumatelné, navíc žalovaná se vůbec nezabývala otázkou, zda kvůli probíhajícímu konfliktu v zemi původu žalobce (zejména mezi iráckou armádou a jednotkami Islámského státu) je správní vyhoštění s ohledem na § 179 odst. 1 a 2 zákona vůbec možné, zda se takové vyhoštění v relevantní minulosti podařilo (nebo nepodařilo)

zrealizovat, zda předpoklad vyhoštění je reálný i přesto, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, zda irácký konzulát obecně spolupracuje při vydávání náhradního cestovního dokladu, jakou dobu v minulosti získání takového dokladu trvalo atp.; nic z toho se v rozhodnutí neobjevuje. Dále bylo namítáno, že žalovaná však dobu zajištění, stejně jako existenci reálného předpokladu pro vyhoštění, neodůvodnila dostatečně v tomto směru, aby její úvaha byla přezkoumatelná soudem. Doba zajištění byla podle žalované „stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění účastníka řízení“, aniž by opět bylo zřejmé, které okolnosti případu měla žalovaná na mysli a jakým způsobem se tyto okolnosti ke stanovené délce zajištění vztahují. Rovněž bylo odkázáno na rozsudky NSS č.j. 1 As 93/2011-79 ze dne 19.10.2011 i č.j. 4 As 82/2013-29 ze dne 18.7.2013 a závěrem byl navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 č.j. X týkajícího se žalobce a) vyplývá mimo jiné, že žalobce byl se svojí rodinou (*manželka, tři nezletilé děti a bratr*) dne 17.6.2015 v 16:50 hodin kontrolován hlídkou Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, městské ředitelství policie Plzeň, oddělení hlídkové služby Plzeň, v prostorách Hlavního vlakového nádraží Plzeň, žádný z nich nepředložil hlídce žádný doklad pro ověření své totožnosti a kvůli jazykové bariéře nebyli schopni hlídce cokoliv sdělit, proto byli eskortováni ke správnímu orgánu k provedení dalších úkonů. Dle výpisu v cizineckém informačním systému nebyl žalobce oprávněn k pobytu na území ČR, proto s ním bylo dne 18.6.2015 (*nikoli 18.6.2014, jak je chybně uvedeno na straně 3*) zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen **EU**) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona a za účasti tlumočnicka arabského jazyka s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení, v němž popsal cestu do Evropy. Nejprve ze země původu Iráku do Turecka přicestoval legálně s pasem a vízem, v listopadu 2014 jej následovala těhotná manželka s dvěma dětmi a jeho bratr, v Turecku se také narodil v dubnu jeho syn; také tam podal žádost u OSN, aby mohl s celou rodinou dále cestovat buď do Kanady, nebo do Austrálie, ale vyřízení této žádosti dlouho trvalo, tak se jako rodina rozhodli, že budou cestovat dále do Spolkové republiky Německo (dále jen **SRN**). Počátkem června 2015 proto všichni společně lodí odpluli do Řecka, kde všichni pozbyli své cestovní doklady, jelikož jim bylo ukradeno jedno zavazadlo, kde byly doklady uschovány; v Řecku jim byla vystavena víza, která však při jeho opuštění vyhodili a potom i za pomoci převaděčů pěšky, autobusem a vozidly taxi přes Makedonii, Srbsko (*také tam jim bylo vystaveno vízum*), Maďarsko a Rakousko se dostali do Plzně, kde jim řekl řidič, který je vezl z Rakouska, že jsou již v Německu, čemuž nevěřil, proto chtěl po řidiči odvoz do Berlína, což odmítl, chtěli tudíž odcestovat do Berlína vlakem, ale byli po hodině pobytu v Plzni zadrženi policií; cestou nikde nežádali o azyl. Žalovanou byly shledány důvody pro správní zajištění z důvodů uvedených v části: *naplnění zákonných podmínek zajištění* (dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona je nebezpečí, že by účastník řízení mohl ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění – je bez dokladů); *možnost uložení zvláštního opatření* (nemůže prokázat svou skutečnou totožnost, na území ČR nemá žádné příbuzné, kteří by mu poskytli potřebné ubytování po dobu pobytu do realizace správního vyhoštění; sice finanční prostředky, které měl v hotovosti u sebe, jsou dostatečné, ale jeho cíl cesty je vyšší prioritou, a proto by složené prostředky zanechal na území ČR a odcestoval do SRN); *doba zajištění* (30 dnů od 17.6.2015 s ohledem na předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění); *realizovatelnost vyhoštění*

(správní vyhoštění je alespoň potencionálně možné); *další podmínky zajištění* (zájem ČR a EU v tomto případě zcela jistě převažuje nad oprávněnými zájmy žalobce).

*Po doručení žaloby žalovaná ve svém vyjádření dne 20.7.2015 popsala průběh řízení a uvedla, že jednala pouze podle zákona, jenž implementoval Směrnici, neboť žalobce vstoupil na území EU a zároveň na území ČR nedovoleným způsobem úmyslně, neboť v době vstupu nedisponoval platným cestovním dokladem a dokladem opravňujícím jej ke vstupu nebo pobytu na území ČR respektive na území EU. Po ztrátě dokladů během jeho pobytu mimo území EU se ani po nedovoleném překročení vnější hranice EU nesnažil v některé z tranzitních zemí jeho cesty kontaktovat zastupitelský úřad Iráku, aby si zajistil vydání náhradního cestovního dokladu a ani v žádné z tranzitních zemí nepožádal o azyl, neboť cílem jeho cesty byla SRN a až tam požádat o azyl; celou cestu se spoléhal na služby převaděčů, za což jim platil nemalé finanční částky získané prodejem majetku v zemi původu, a tedy cestu plánoval předem s tím, že se do Iráku již nechce vrátit. Navíc se žalobce odmítl setkat s pracovníky zastupitelského úřadu Iráku za účelem vykonání konzulárního pohovoru s cílem ověřit jeho totožnost. Odkázáno bylo i na citovaný článek 4 odst. 1. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15.3.2006, jímž se stanoví kodex Společenství o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (*Schengenský hraniční kodex*) a článek 15 bod 1. a 4 Směrnice i článek 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy s tím, že žalovaná postupovala v souladu s jejich obsahem a neporušila je. Dále bylo uvedeno, že s žalobcem bylo zahájeno 18.6.2015 řízení o správním vyhoštění, 2.7.2015 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo doručeno 7.7.2015 a nabylo právní moci 14.7.2015, č.j. X. Realizace správního vyhoštění do země původu je možná, což potvrzuje závazné stanovisko OAMP č.j. X (Ev. č. ZS26695), tudíž situace v Iráku v konkrétním případě žalobce nemůže odůvodnit závěr, že by nemohl být do Iráku vyhoštěn. Jedinou překážkou realizovatelnosti vyhoštění je nyní pouze ověření totožnosti žalobce, což úmyslně znemožňuje. Pokud se týká odkazu na "předchozí odstavce", tak správní orgán tuto argumentaci zvolil z důvodu přehlednosti rozhodnutí, jedná se o zcela běžnou praxi, která nemůže znamenat nezákonnost rozhodnutí; v "předchozích odstavcích" je dle správního orgánu dostatečně závěr odůvodněn. To že tuto argumentaci žalobce nerozklíchoval, není závadou na straně správního orgánu. Závěrem žalovaná souhlasila s rozhodnutím ve věci samé bez jednání, neuplatnila náhradu nákladů řízení a navrhla zamítnutí žaloby, protože jednala pouze dle zákona a nemohla předpokládat, že žalobce nebude při zjišťování totožnosti spolupracovat, jinak by zvolila dobu zajištění výrazně delší, než 30 dní, která je obvyklá pro obdobné případy. (Vyjádření bylo žalovanou zasláno zástupci žalobce.)*

Ze zasláního správního spisu žalovanou ohledně žalobce a) bylo zjištěno, že obsah napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 odpovídá obsahu spisu stejně jako vyjádření žalované ze dne 20.7.2015 a za rozhodné soud považuje následující:

V protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného dne 18.6.2015 za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka žalobce na dotaz, zda si přeje, aby jeho děti byly umístěny spolu s nimi nebo pro ně chce zajistit péči v kojeneckém či jiném dětském zařízení uvedl, že si přeje být pohromadě se svojí rodinou.

*Žalované k její žádosti ze dne 18.6.2015 bylo téhož dne v 16.21 hodin doručeno Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, tj. žalobce, Ministerstva vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen **MV OAMP**), Kostelec nad Orlicí, dle § 120a zákona, dle něhož vycestování není možné, když bylo vycházeno z výpovědi žalobce ze dne 18.6.2015 a*

to na pozadí informací ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Iráku, které mu jsou známy z jeho úřední činnosti k současné situaci v Iráku na pozadí jemu známých informačních zdrojů, proto shledal naplnění podmínek podle § 179 zákona znemožňujících vycestování jmenovaného do země jeho státního občanství, neboť nelze zcela bezpečně vyloučit, že by mu v případě návratu do vlasti nehrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu mučení či ponižující zacházení a rozhodnutí správního orgánu je tedy podmíněno aktuální nestabilní bezpečnostní situací v Iráku, proto by jeho případné vycestování tak bylo v rozporu s ust. § 179 zákona a tedy existují překážky vycestování do země původu a proto z hlediska ust. § 120a zákona vycestování není možné.

Naproti tomu ještě *téhož dne ve 21.25 hodin bylo žalované doručeno od MV OAMP, Haviřov, zcela odlišné* Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, dle něhož je *vycestování žalobce možné* a v případě žalobce neexistují překážky jeho vycestování do země původu a toto je z hlediska ust. § 120a zákona možné, protože jmenovaný uvedl v průběhu správního řízení v této věci, že ve vycestování z území ČR mu nebrání žádná překážka, hodlá pokračovat do SRN a tam požádat o mezinárodní ochranu, proto nedošlo k závěru, že by mu ve vlasti byl uložen trest smrti či mu vykonání tohoto trestu hrozí; žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, přičemž případné vycestování pro posouzení skutečností sdělených jmenovaným nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Napadené rozhodnutí ze dne 19.6.2015 bylo téhož dne doručeno žalobci a právní moci nabylo téhož dne. Ještě dne 19.6.2015 v 16.00 hodin byl žalobce předán do Zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) Bělá Jezová.

Na základě *odpovědi rakouské policie* bylo dne 23.6.2013 žalované sděleno zamítavé stanovisko, že žalobce i jeho manželka a bratr nebudou převzati zpět do Rakouska, neboť nebyly předloženy hodnověrné důkazy o tom, že na území Rakouska pobývali.

Rozhodnutím ze dne 2.7.2015 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a *rozhodnutím ze dne 13.7.2015* byla žalobci prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů, tj. celkem 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dle *sdělení ZZC Bělá Jezová ze dne 7.7.2015* byl žalobce uvedeného dne převezen do Příjímacího střediska cizinců Z. z důvodu naplnění početního stavu.

Z úředního záznamu ze dne 8.7.2015 vyplývá, že konzulární pohovor Velvyslanectví Irácké republiky v Praze ve stanoveném termínu dne 3.7.2015 se neuskutečnil, neboť žalobce se odmítl setkat s pracovníky velvyslanectví.

Soud také poznamenává, že v oznámení zahájení správního řízení ze dne 18.6.2015 je u žalobce, jeho manželky, tj. žalobkyně a), nezl. dětí, tj. žalobců c), d) a e) i jeho bratra N. A. uvedeno, že mají trvalý pobyt v Sýrii, Musul-al islah al Zirai, naproti tomu v rozhodnutí ze dne 19.6.2015 je u všech shora jmenovaných uveden trvalý pobyt Irák, Musol-al islah al Zirai, tudíž není patrné, zda se jedná o totožný název místa v odlišných zemích event. ve kterém státě se toto místo nachází.

IV.

Žalobkyně b) se včasnou žalobou ze dne 9.7.2015 (sp. zn. 17A 42/2015) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X, jímž bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona zajišťuje za účelem správního vyhoštění a doba zajištění cizince (tj. žalobkyně) se podle § 125 odst. 1 zákona stanovuje na 30 (třicet) dnů od okamžiku

omezení osobní svobody, protože s rozhodnutím nesouhlasí, neboť dle ní vydáním napadeného rozhodnutí byla zkrácena na svých právech s odůvodněním naprosto totožným jako v žalobě žalobce a) shora citované, na niž soud pro stručnost odkazuje. (*K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí.*)

Z odůvodnění napadeného *rozhodnutí ze dne 19.6.2015 č.j. X* týkajícího se žalobkyně b), kde byla uvedena jako zákonná zástupkyně shora uvedených nezletilých dětí, vyplývá mimo jiné, že žalobkyně byla se svojí rodinou (*manžel, tři nezletilé děti a bratr manžela, tj. švagr*) dne 17.6.2015 v 16:50 hodin kontrolována hlídkou Policie ČR v prostorách Hlavního vlakového nádraží Plzeň, ale protože nikdo z nich nepředložil hlídce žádný doklad pro ověření své totožnosti a kvůli jazykové bariéře nebyli schopni hlídce cokoliv sdělit, byli eskortováni ke správnímu orgánu k provedení dalších úkonů. Dle výpisu v cizineckém informačním systému nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území ČR, proto s ní bylo dne 18.6.2015 (*nikoli 18.6.2014, jak je chybně uvedeno na straně 3*) zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie (dále jen *EU*) dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení žalobkyně dne 18.6.2015 také za účasti tlumočnicka arabského jazyka poslala cestu do Evropy, kdy ze země původu Iráku přicestovala se svými dětmi a švagrem do Turecka, kde se jí v dubnu narodil syn, přičemž jí uvedené údaje plně korespondují s tím, co uvedl její manžel taktéž dne 18.6.2015 do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, stejně tak obsah odůvodnění rozhodnutí plně odpovídá skutečnostem uvedeným v odůvodnění rozhodnutí týkajícího se žalobce a) citovaného shora, na což soud pro stručnost odkazuje.

Po doručení žaloby žalovaná ve svém vyjádření dne 20.7.2015 popsala průběh řízení s žalobkyní b) a uvedla, že jednala pouze podle zákona, jenž implementoval Směrnici, neboť žalobkyně vstoupila na území EU a zároveň na území ČR nedovoleným způsobem úmyslně, neboť v době vstupu nedisponovala platným cestovním dokladem a dokladem opravňujícím jí ke vstupu nebo pobytu na území ČR respektive na území EU. Rovněž bylo uvedeno, že realizace správního vyhoštění do země původu je možná, což potvrzuje závazné stanovisko OAMP č.j. X (*Ev. č. ZS26697*), z něhož je zcela jednoznačné, že situace v Iráku v konkrétním případě žalobkyně nemůže odůvodnit závěr, že by nemohla být do Iráku vyhoštěna. Dále žalovaná uvedla zcela totožné argumenty jako k žalobě žalobce a) citované shora, na které soud pro stručnost odkazuje a závěrem navrhla zamítnutí žaloby, nepožadovala náhradu nákladů řízení, souhlasila i s rozhodnutím ve věci samé bez jednání.

Ze zaslaného správního spisu žalovanou ve věci žalobkyně b) bylo zjištěno, že obsah napadeného rozhodnutí ze dne 19.6.2015 odpovídá obsahu spisu stejně jako vyjádření žalované ze dne 20.7.2015 a za rozhodné soud považuje následující zjištěné skutečnosti:

Žalované k její žádosti ze dne 18.6.2015 bylo téhož dne ve 14.24 hodin doručeno Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, tj. žalobkyně, *MV OAMP (Havířov)*, dle § 120a zákona, podle něhož vycestování není možné, kdy bylo vycházeno z její výpovědi ze dne 18.6.2015 a zejména z Výroční zprávy Amnesty International 2014/15, Výroční zpráva Human Rights Watch 2015, když další důvody byly shodné jako u jejího manžela (viz shora).

Následně ještě téhož dne ve 21.43 hodin bylo žalované doručeno od MV OAMP, Havířov, zcela odlišné Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, dle něhož je možné vycestování žalobkyně a v jejím případě neexistují překážky vycestování do země

původu a toto je z hlediska ust. § 120a zákona možné, kdy byla uvedena naprosto shodná argumentace jako v případě jejího manžela (viz shora).

Napadené *rozhodnutí ze dne 19.6.2015* bylo téhož dne doručeno žalobkyni a právní moci nabylo téhož dne. Ještě dne 19.6.2015 v 15.55 hodin byla žalobkyně předána do ZZC Bělá Jezová a ubytována společně se shora uvedenými nezletilými dětmi.

Na základě *odpovědi rakouské policie* bylo dne 23.6.2013 žalované sděleno zamítavé stanovisko, že žalobce i jeho manželka a bratr nebudou převzati zpět do Rakouska, neboť nebyly předloženy hodnověrné důkazy o tom, že na území Rakouska pobývali.

Rozhodnutím ze dne 2.7.2015 bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a *rozhodnutím ze dne 13.7.2015* byla žalobkyni prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů, tj. celkem 60 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

Dle *sdělení ZZC Bělá Jezová ze dne 7.7.2015* byla žalobkyně uvedeného dne převezena i s nezletilými dětmi do Příjímacího střediska cizinců Z. z důvodu naplnění početního stavu.

Z *úředního záznamu ze dne 8.7.2015* vyplývá, že se neuskutečnil konzulární pohovor Velvyslanectví Irácké republiky v Praze ve stanoveném termínu dne 3.7.2015, neboť žalobkyně se s pracovníky velvyslanectví odmítla setkat.

V.

Žalobou ze dne 8.7.2015 se nezletilí žalobci c), d) a e) (sp. zn. 17A 43/2015) domáhali zrušení napadených rozhodnutí ze dne 19.6.2015 týkajících se jejich rodičů, tj. žalobce a) - *rozhodnutí č.j. X* a žalobkyně b) – *rozhodnutí č.j. X*, kteří jsou dle práva platného v ČR i jejich zákonnými zástupci bez ohledu na to, že jako zákonného zástupce žalovaná uvedla toliko matku a nikoli otce, kterého se však na rozdíl od matky dotázala, zda si přeje, aby jeho děti byly umístěny spolu s nimi nebo pro ně chce zajistit péči v kojeneckém či jiném dětském zařízení, k čemuž uvedl, že si přeje být pohromadě se svojí rodinou. Otec je jako zákonný zástupce uveden na této žalobě. Dále je žalobou napadeno i rozhodnutí ze dne 19.6.2015 č.j. X, jímž bylo rozhodnuto o zajištění za účelem správního vyhoštění strýce N. A., tj. bratra jejich otce, jehož žaloba proto uvedenému rozhodnutí je u zdejšího soudu vedena pod sp. zn. 17A 41/2015. (*K žalobě nebyly připojeny kopie napadených rozhodnutí.*)

V žalobě bylo zejména namítáno, že vydáním napadených rozhodnutí byli nezletilí žalobci zkráceni na svých právech, když jimi byl žalovanou porušen Čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Evropská úmluva*) samostatně a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu a to zejména kritéria (1) zachování jednoty rodiny; (2) oddělení rodin s dětmi od ostatních dospělých; (3) přiměřenost režimu zajištění pro děti: neustálý dohled ze strany policie je v tomto směru zvláště nežádoucí; (4) zajištění volnočasových aktivit pro děti; (5) dostupná zdravotní péče, včetně psychologické pomoci; (6) přiměřená délka zajištění. Dále byl porušen Čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy samostatně a ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu přinejmenším ze tří důvodů: (1) zbavení osobní svobody žalobců nebylo uskutečněno na základě zákona ve smyslu čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy, (2) situace dětí nebyla žádným způsobem zohledněna při rozhodování, zda vůči dospělým účastníkům řízení, z nichž napadená rozhodnutí vzešla, je možné aplikovat mírnější donucující opatření a (3) materiální podmínky zajištění nesplňují ve vztahu k nezletilým žalobcům minimální standard požadovaný čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy. Rovněž došlo k porušení Čl. 8 Evropské úmluvy samostatně i ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož se zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, kdy umístění dětí do ZZC představuje zásah do jejich rodinného života a to i v situaci, kdy rodina

zůstala nerozdělena. Žalovaná se v napadených rozhodnutích situací nezletilých žalobců nijak nezabývala, ačkoliv s nimi jednala jako s účastníky řízení, není tedy zřejmé, jakým způsobem hodnotila otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jejich rodinného života a zejména v čem spatřuje „naléhavou společenskou potřebu“ rodinu včetně nezletilých žalobců do ZZC umístit, což má dopad nejen do jejich práva na rodinný život, ale též do jejich práva na život soukromý, neboť i dítě žije svým soukromým životem a má specifické potřeby, do nichž nesmí být umístěním do ZZC nepřiměřeným způsobem zasaženo. Přitom ZZC je k pobytu dětí zjevně nevhodné a neumožňuje jim soukromý život přiměřeným způsobem realizovat. Závěrem bylo navrženo zrušení napadených rozhodnutí ze dne 19.6.2015 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření dne 17.7.2015 k žalobě závěrem navrhla zamítnutí žaloby, nepožadovala náhradu nákladů řízení a souhlasila i s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Použila stejnou argumentaci jako k žalobám rodičů nezletilých dětí, že tedy jednala pouze dle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici, a zdůraznila, že rozhodnutím o zajištění matky a otce nedošlo k omezení osobní svobody ani práva volného pohybu nezletilých žalobců; má-li být chráněn nejlepší zájem dítěte, nemůže se tak stát, aniž by se dítě k této otázce nemohlo vyjádřit alespoň prostřednictvím svých rodičů. Žalovaná nezl. žalobce ubytovala společně s rodiči, neboť v tomto případě se jedná o malé děti, které potřebují neustálou péči rodičů a kontakt s nimi. Rozdělení rodiny by bylo vážným zásahem do zachování jednoty rodiny a v případě žalobců velmi významným, neboť pocházejí z kulturní oblasti, kde jednota rodiny má zásadní význam pro fungování společnosti. Závisí na vůli zákonných zástupců nezletilých, zda svolí k zajištění péče o nezletilé jinak, než pobyt v zařízení a jen oni mají zvážit, která z možných řešení budou v nejlepším zájmu nezletilých. K dalším podmínkám ubytování v zařízení, jak jsou napadány žalobou, se žalovaná nevyjádřila, neboť žalobci jsou ubytováni ve státním zařízení, jehož provozovatelem je Ministerstvo vnitra ČR a stát garantuje zákonem v §§ 130 – 150 režim a podmínky provozu zařízení. Rovněž žalovaná vyjádřila přesvědčení, že k porušení článku 3 Evropské úmluvy nedošlo, neboť žalobci nejsou mučeni, není s nimi nelidsky zacházeno, nejsou ponižováni ani nelidsky trestáni. Také bylo uvedeno, že s nezl. žalobci vzhledem k jejich věku nebylo vedeno žádné správní řízení, byli pouze vedlejšími účastníky řízení ve správním řízení o správním vyhoštění a o zajištění, které bylo vedeno s jejich rodiči, kdy v těchto řízeních jsou zastoupeni svými zákonnými zástupci, tj. rodiči, hlavními účastníky řízení.

Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (*podmínky řízení*), k nimž soud přihlíží kdykoliv za řízení (§ 64 s.ř.s. a § 103 o.s.ř.) a před věcným projednáním žaloby žalobce a) a žalobkyně b) řešil otázku, v jakém rozsahu je oprávněn se konkrétními v žalobě nezletilých žalobců uplatněnými žalobními výhradami meritorně zabývat.

Při řešení této otázky vyšel zdejší soud z ustálené judikatury správních soudů, kterou shrnul např. v rozsudku ze dne 30.9.2011, č.j. 7 As 103/2011-54 (dostupný na www.nssoud.cz) NSS, kdy uvedl, že „...žalobce může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu účinně namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je pak nutno rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale i na právech procesních. Žalobce se tedy může domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného

subjektu. (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001 - 67, č. 379/2004 Sb. NSS, ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 52/2008 - 92, ze dne 29. 8. 2008, č. j. 5 As 10/2008 - 103, nebo ze dne 19. 8. 2011, č. j. 5 As 58/2011 - 141, všechny dostupné z www.nssoud.cz).“

Podle § 140 odst. 1, věta první a druhá zákona provozovatel je oprávněn ubytovat v části s mírným režimem cizince, vůči kterému má zajištěný cizinec vyživovací povinnost nebo jej má v péči, nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem (dále jen "ubytovaný cizinec"). Ubytovanému cizinci poskytne stravu a další služby jako zajištěnému cizinci.

Citované ustanovení se vztahuje na případy, kdy na již zajištěném cizinci jsou závislé další osoby (cizinci), tedy osoby, že vůči nim má zajištěný cizinec a) *vyživovací povinnost* nebo b) *je má v péči*. Zajištěným cizincem se cizinec stává až v okamžiku, kdy rozhodnutí správního orgánu o jeho zajištění nabyde právní moci. Ze znění citovaného § 140 (... *nelze-li zajistit péči o něj jiným způsobem* ...) je nezbytné dovodit, že režim ubytovaného cizince je režimem náhradním, který nastupuje až poté, nelze-li realizovat režim zákonem preferovaný, tj. péči o osoby závislé na zajištěném cizinci (např. nezletilé dítě či děti jako v této věci) jiným způsobem, než ubytováním v ZZC. O způsobu zajištění péče o osobu závislou na zajištěném cizinci je tudíž oprávněn rozhodnout toliko zajištěný cizinec, který ani omezením osobní svobody zajištěním nepozbývá postavení zákonného zástupce závislé osoby.

V této věci, jak již bylo shora konstatováno v části III. (*obsah správního spisu*), otec nezletilých, jako jejich zákonný zástupce z pohledu práva platného v ČR požadoval i ohledně nich, aby rodina byla pohromadě, čemuž bylo plně vyhověno ze strany žalované, neboť do ZZC Bělá Jezová a následně i do zařízení v Z. byla umístěna celá rodina, tedy rodiče, jejich nezletilé děti i bratr otce dětí, tudíž z tohoto pohledu sám zákonný zástupce plně projevil svoji vůli, která byla respektována a nebyla ani otcem ani matkou dětí zpochybněna.

Dle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

Jelikož však bratr otce nezletilých žalobců není jejich zákonným zástupce, neboť těmi jsou jejich rodiče, a žalobce se může v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu domoci ochrany jen proti porušení těch vlastních práv, na nichž byl vydaným rozhodnutím sám zkrácen, nikoliv porušení práv jiného subjektu, proto soud s ohledem na uvedené rozhodl o odmítnutí žaloby nezletilých žalobců proti rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 č.j. X týkajícího se jejich strýce, jak uvedeno ve *výroku IV. rozsudku*, neboť žaloba byla podána osobami k tomu zjevně neoprávněnými (§ 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s.).

VI.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „*správní orgán*“).

V této věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobce ani žalovaná nepožadovali projednání věci. Soud

také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí vychází ze *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (19.6.2015)*, a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.), jestliže je přezkoumatelné (*splňuje podmínky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu*).

Dle § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán.

V dané právní věci se jedná o problematiku zajištění cizince dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona, podle něhož *je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*.

Jak vyplývá z § 124 odst. 1 písm. b) zákona, je možné cizince zajistit, vedle naplnění ostatních podmínek, pouze tehdy, *nepostačuje-li uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*. Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je podle § 123b zákona *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“)*. Podle odst. 2 téhož ustanovení *lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje*.

Na řízení o zajištění cizince podle § 124 zákona se v souladu s § 168 zákona vztahují ustanovení části druhé a třetí správního řádu, tedy ustanovení o správním řízení. Proto je třeba v odůvodnění správního rozhodnutí o zajištění cizince uvést ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu *důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Dle § 124 odst. 3 zákona *policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona)*.

Současné znění § 124 odst. 1 písm. b) zákona nic nezměnilo na tom, že zajištění cizince je nadále institutem zcela mimořádným, ke kterému je možné přistoupit pouze výjimečně. Stanoví-li zákon, že je možné cizince zajistit v případě existence nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze uvedené vykládat pouze tak, že k zajištění postačí toliko hypotetická hrozba maření nebo ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Hypotetická hrozba je totiž dána v podstatě kdykoli a u kohokoli. S tímto odůvodněním by mohlo být přistoupeno k zajištění každého cizince, který zavedl důvod pro zahájení řízení o správním vyhoštění. Zákon však nestanoví, že je možné zajistit cizince již pouze z důvodu zahájení řízení o jeho správním vyhoštění. Zákon naopak výslovně v § 124 odst. 1 písm. b) stanoví, že *se tak může stát teprve v případě existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění*. Hrozba tudíž musí být reálná nikoli pouze hypotetická, musí být odůvodněna konkrétními skutkovými zjištěními, která musí s velkou mírou pravděpodobnosti svědčit tomu, že cizinec bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Takové skutečnosti v případě žalobce a) i žalobkyně b) zjištěny byly, když od počátku uváděli, že cílem jejich rodiny je požádat o azyl v SRN, protože se nechťejí vrátit do Iráku, dokonce odmítli i konzulární pohovor s velvyslanectvím státu původu, tudíž z tohoto pohledu podmínky k zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona byly splněny. Avšak po doručení prvního závazného stanoviska MV OAMP obsahující, že není možné vycestování ve smyslu § 179 zákona, tak nebyl dán ani důvod k zajištění žalobce a) ani žalobkyně b). Jenže po doručení druhého závazného stanoviska téhož MV OAMP, dle něhož je vycestování u obou zmíněných žalobců možné, se situace zcela změnila. Dle soudu těmito rozdílnými stanovisky MV OAMP se žalovaná dostala svým způsobem do těžko řešitelné situace, kdy navíc musí rozhodnout v krátkém čase. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjistitelné, z jakého důvodu a na základě jakých rozhodných skutečností pro rozhodnutí samé žalovaná vycházela z naposledy doručeného závazného stanoviska, aniž si vyžádala od MV OAMP vysvětlení uvedených zcela rozdílných hodnocení, přestože v této věci se jedná o jeden z rozhodujících aspektů.

VII.

V této věci se žalobce a) i žalobkyně b) podanou žalobou domáhali zrušení napadených rozhodnutí ze shora uvedených důvodů, stejně tak i nezletilí žalobci. *Soud* pak na základě všech zjištěných skutečností v této věci *dospěl k závěru o důvodnosti žaloby proti napadeným rozhodnutím žalované ze dne 19.6.2015 s přihlédnutím k ustanovení § 67 odst. 2 věta první a § 68 odst. 1 až 6 správního řádu (rozhodnutí se vyhotovuje v písemné formě, obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků a ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a označení účastníků; v odůvodnění se uvedou důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením v podkladu rozhodnutí), protože žalovaná do rozhodnutí ze dne 19.6.2015 č.j. X /žalobce a)/ a č.j. X /žalobkyně b)/ úvahy požadované správním řádem neuvedla, když zejména neuvedla žádné informace o tom, jak se vypořádala s rozdílnými závaznými stanovisky MV OAMP ohledně žalobce a) i žalobkyně b) z téhož dne s rozdílnou dobou doručení, takže není vůbec zjistitelné, na základě jakých rozhodných skutečností mohl uvedený správní orgán dospět k tak odlišným stanoviskům, když nejprve vycestování ve smyslu § 179 není možné a po uplynutí pár hodin kupodivu vycestování je možné, aniž by byl zjistitelný důvod tak závažného obratu,*

přičemž ani z médií nebyla zjistitelná naprosto rozdílná situace v Iráku během dne 18.6.2015, která by mohla být důvodem ke změně závazného stanoviska.

K otázce přezkoumatelnosti správních aktů se vyjádřil NSS také v rozsudku č.j. 7Afs 1/2010-53 ze dne 4.2.2010, v němž v návaznosti na usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 7Afs 212/2006-74 ze dne 19.2.2008 konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je třeba vykládat v jejím skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí v důsledku nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Pakliže správní orgán vydá rozhodnutí, které je přezkoumatelné ve správním soudnictví, přičemž z jeho odůvodnění nelze ničeho zjistit (obsah a důvody jeho vydání), je zcela opodstatněný názor soudu, že je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné a je třeba jej pro tuto vadu zrušit*“. Pokud účastník řízení, tj. žalobce a žalobkyně, nezjistí z rozhodnutí jeho důvody, nemůže se proti němu účinně bránit a celé další následné soudní po podání žaloby pak postrádá svůj primární význam.

S ohledem na shora uvedené proto soud nezbylo než rozhodnout, jak je zřejmé z výroku II. rozsudku, o zrušení předmětného rozhodnutí týkajícího se žalobce a) i výroku III rozsudku ohledně žalobkyně b), jelikož z odůvodnění předmětných rozhodnutí není možno zjistit důvodnost rozdílných závazných stanovisek MV OAMP ze dne 18.6.2015 a zejména, z jakého důvodu se žalovaná ztotožnila se stanoviskem, že vycestování žalobce i žalobkyně do státu, jehož jsou státními občany, je možné. Tato napadená rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 jsou tudíž nepřezkoumatelná, když nepřezkoumatelnost rozhodnutí zjišťuje soud ex offo a nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K učinění takového závěru soudem není zapotřebí namítání nepřezkoumatelnosti žalobcem; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se námitkami žalobce musel věcně zabývat (viz rozsudek NSS ze dne 9.6.2004 sp.zn. 5A 157/2002 publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 359/2004). *V této věci však žalobce i žalobkyně namítali nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a soud jejich námitky shledal důvodnými, proto ze shora uvedených důvodů napadená rozhodnutí žalované ze dne 19.6.2015 zrušil pro zjištěné vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a i proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. a, b), § 78 odst. 1 věta první, odst. 4 s.ř.s.) a věci vrátil žalované k dalšímu řízení, jak vyplývá z výroků II. a III. rozsudku, přičemž žalovaná je vázána v dalším řízení právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). Za zjištěného stavu se soud věcně nezabýval dalšími námitkami nezletilých žalobců uvedenými v jejich žalobě, jelikož rozhodnutí týkající se správního zajištění jejich rodičů byla tímto rozsudkem zrušena, tudíž vlastně odpadl předmět řízení, proto jejich žaloba byla v této části odmítnuta dle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když nelze v řízení pokračovat (výrok IV. rozsudku). Soud toliko podotýká, že za situaci, do které se nezletilí v této věci dostali, zodpovídají jedině a plně jejich rodiče nikoli žalovaná, neboť oni se rozhodli s tak malými dětmi podniknout cestu za údajně lepším životem v SRN, přestože jak uvedli, žili nějakou dobu společně v Turecku, tedy blízko státu jejich původu, kde se v dubnu letošního roku narodilo i jejich nejmladší dítě.*

Žalovaná tedy v této věci si nejprve vyžádá vyjádření MV OAMP za účelem zjištění, které závazné stanovisko má být bráno jednoznačně za rozhodující a zejména na základě jakých rozhodných skutečností, teprve poté rozhodne o dalším postupu, jímž bude realizovat

rozsudek Krajského soudu v Plzni sp.zn. 17A 40/2015 ze dne 28.7.2015, jehož výrok i odůvodnění bude zcela v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu a rovněž i zákona č. 326/1999 Sb. v platném znění.

O náhradě nákladů řízení (*výrok V. rozsudku*) bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšní žalobci však náhradu nákladů řízení nepožadovali.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. července 2015

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně